

Gange aarlig af de beskikkede Synsmænd; fremdeles siges der: „forefindes ved Synet Mangler, melde Synsmændene Saadant til Communalbestyrelsen, der uden Ophold har at afhjælpe Manglerne paa de Forsømmedes Beføstning“. Det forekommer mig rigtigt nok, at § 7 i dette Punkt er temmelig streng, thi jeg synes dog, at Billighed i høi Grad taler for, at de, der skulle afhjælpe Manglerne, dog maae have en vis kort Frist af nogle Dage. Hvad angaaer Slutningsbestemmelsen i § 7, at Synsmændenes Betaling skal udredes af Communekassen, da synes der mig ikke at være nogen tilstræffelig Grund dertil, thi det forekommer mig, at denne Beføstning burde falde paa Parterne, som Bedligholdelsen paahviler. Den anden Paragraph, som jeg skal tillade mig at omtale, er § 13, der er den eneste, som omhandler det Punkt om Ret til Engvanding, og hvis Ordning jeg mener Landmanden i lang Tid har imødeset med en vis Længsel, men jeg kan ikke nægte, at jeg finder, at denne § 13 siger vel lidt i denne Henseende. Naar man nu endelig vil indskrænke sig til ikke engang at give Ret til at expropriere ganske smaa Vandmøller mod fuld Erstatning, som i saa Henseende paa mange Steder gjøre urimelig megen Skade, og naar man vil indskrænke sig til at bestemme, at ingen Andre kunne bruge Vandet end de, hvis Eiendomme grændse til Aløbet, saa synes mig rigtigt nok, at man ogsaa maa gjøre det muligt for disse at benytte Vandet, men det synes mig ikke skeer ved Bestemmelsen i denne Paragraph. Jeg maa nemlig tillade mig at gjøre opmærksom paa: at det netop er de høie Enge, som man i Almindelighed har størst Træng til at faae vandede, men naar en Wands Eng nu ligger temmelig høit, saa kan ikke kan bruge Vandet directe fra Aløbet,

uden at Naboens Eiendom paa den anden Side af Aaen derved sættes under Vand, synes jeg derfor, at Billighed i meget høi Grad taler for, at en Mand mod Erstatning i saa Tilfælde bør have Ret til at faae Vandet ledet gennem Naboens Eiendom fra et høiere Punkt af Aaen, naar han erstatter Staden, og derved med større Nytte kan faae Vand paa sin Eiendom. Jeg troer ganske vist, at der er flere end jeg, som have gjort den Erfaring, at man sjeldent kan lede Vandet directe fra Aløbet over sin Eiendom, uden at Eiendommen paa den anden Side af Aaen derved sættes under Vand, og det var derfor vistnok rigtigt, om der blev tilføjet denne Paragraph en Bestemmelse om, at der gives Bedkommende Ret til mod Erstatning at faae Vandet ledet gennem Naboens Eiendom fra et høiere Punkt i Aløbet, hvorved han med større Letthed kunde blive istand til at benytte Vandet. § 53 i Frdn. 29de Juli 1846 taler vel om, at nye Vandledninger kunne skee over anden Wands Grund, men, forsaavidt jeg forstaaer denne Paragraph, handler den kun om Wands Afledning og ikke om Engvanding, og jeg troer saaledes, det kunde være meget hensigtsmæssigt, om denne Paragraph fik en Endring i denne Retning, jeg her har omtalt. Det var blot disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gjøre, og jeg skal forøvrigt slutte med, at jeg vilde finde det meget rigtigt, da det er en Lov, som vil have megen Betydning for Landmændene, at der tilføies en Slutningsparagraph, som tydeliggjorde, hvilke Punkter i Frdn. af 1846 der ophæves ved denne Lov, og hvilke ikke; thi det er ellers noget vanffeligt for Lægmand, der ikke har synderligt Kendskab til Lovgivningen, at gjøre Brug af Loven.